

ESPERANÇA

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

Vaig obrir la finestra de la meua habitació. Era un matí d'aire pur i net. La llum del sol i l'aroma dels arbres em van fer pensar que seria un dia especial.

Jo anava extremadament engavanyat dintre el meu vestit i les sabates noves. A les dotze en venir a buscar un Mercedes i vaig entrar al cotxe amb rapidesa.

Des del cotxe vaig adonar-me que cada cop més joves circulaven en bicicleta. M'agradava contemplar la ciutat plena de gent i sorolls. Estimava Barcelona.

Al cap d'uns quinze minuts vam arribar a una mena de fàbrica. Era de tres plantes, i després vam entrar per un camí costerut i em van conduir dins una sala desguarnida i freda. Jo volia fugir, però no em van deixar.

De sobte em van començar a treure la roba. Jo vaig protestar, no volia desfer-me del meu vestit, però malgrat estar despullat no vaig sentir fred.

Al cap d'una estona vaig veure una llum blanca i vaig començar a sentir molta calor. Més tard en vaig veure una de groga i després una de taronja. La calor va augmentar moltíssim. Vaig començar a suar per tot arreu, el meu cos s'anava fent petit.

Llavors vaig sentir un soroll desagradable, com d'una trituradora. Llàstima, vaig pensar, no tornaré a veure el sol !

Van agafar el meu petit habitacle de cartró i li van donar un número d'identificació. Llavors la meua família tristos i compungits se'n me va endur. Vaig sentir que potser em llençarien al mar, a qualssevol lloc del Baix Empordà.

I vaig estar molt content perquè sempre m'havia agradat aquesta idea, sempre havia volgut passar la resta del temps dins les aigües d'aquell mar on havia navegat moltes vegades. Així, vaig pensar, de tant en tant les onades o el garbí em farien arribar suament a la platja. I tenia l'esperança que els tornaria a veure a tots.

Glòria